

Rasový ekologismus: Vymezení environmentálních pozic pravického disentu

Autor: Nelson Rosit

První část **[zde](#)**.

Ekologické myšlení: hybridizace, biodiverzita a přesuny bioty

Jakkoliv apriorně nepřejeme žádné skupině nic zlého, jde nám v první řadě o naše vlastní lidi – Evropany a skupiny s kořeny na Starém kontinentu. Domníváme se, že uplatnění ekologické perspektivy na rasové problémy pomůže vyjasnit naše vnímání společenských témat.

Výše jsme mluvili o důležitosti rovnováhy populace a jejího stanoviště (habitatu). Nyní se pozastavme nad paradoxem, kdy americké státy i federální vláda nutí ke vzájemné integraci rasově odlišné lidské skupiny a propaguje jejich míšení, zatímco na druhé straně vynakládá značné prostředky na záchranu jedinečných genotypů savců nebo ryb.

K hybridizaci může ve volné přírodě docházet, když se zde objeví nový druh či poddruh, případně když proměny prostředí svedou dohromady příbuzné druhy. Ochránci života v divoké přírodě se strachují o genetickou integritu celé plejády hodnotných druhů. Tak se třeba Státní agentura na ochranu ryb a divoké zvěře (**United States Fish and Wildlife Service**), nebo sportovní i ekologické skupiny snaží zachovat genom východního sivena amerického a západního pstruha (*Oncorhynchus clarki*) v oblastech, kde byli vysazeni nepůvodní pstruzi.

Problém je zde dvojitý. Vysazené ryby vytlačují a nahrazují původní druhy, krom toho se s nimi však mohou křížit, a tak cenné genotypy úplně zničit. Ichtyologové usilují o genetickou ochranu ve víře, že je důležité bránit vzácné, jedinečné a přirozeně se vyskytující kombinace genů. Byť analogie pstruzích a lidských populací v jistých ohledech pokulhává, jisté principy

jsou platné u obou. Vysazení nových druhů nebo poddruhů snadno může znamenat ztrátu stanovišť, genetické integrity a dokonce až zánik původních druhů.

Mezi lidmi se udržuje mylné přesvědčení, že různé druhy spolu nemohou zplodit potomky, případně že výsledky těchto mezidruhových svazků bývají sterilní. To ovšem poměrně často nemusí platit. Příkladem budiž symbol zachmuřených severských lesů, rys kanadský. Ten byl vyhlášen za ohrožený druh, proto vzbudilo v Minnesotském odboru přírodních zdrojů (**Minnesota Department of Natural Resources**) nemalé znepokojení zjištění, že se tito vzácní ryši kříží s početnějšími rysy červenými. Kromě ztráty svého přirozeného prostředí tak kočkovitým šelmám hrozí nové nebezpečí: hybridizace.

Není nanejvýš zvláštní, že jednotlivé americké státy i federální vláda vytvářejí programy nucené integrace lidských poddruhů a na straně druhé usilují o ochranu jedinečných genotypů savčích a rybích druhů? Jsou znepokojeni degradací rodokmenu ovcí tlustorohých nebo genetické fitness bizonů, a zároveň prosazují opatření na rozmělnění nebo úplnou likvidaci jedinečnosti lidských ras. Aby podobné uvažování dávalo nějaký smysl, je člověka nejprve třeba oddělit od zbytku přírody. Ale zdá se, že intenzivní integraci a slučování má být vystaven především nebo výhradně jeden lidský poddruh. Proč tolik ochránců prostředí vnímá velkou výměnou původního obyvatelstva Švédska nebo Anglie jako něco pozitivního?

Ekologická hrozba původním druhům ze strany exotické fauny a flory není nic nového. Rostliny, zvířata i mikroorganismy migrují od vzniku života na planetě, s nástupem globalizace ale rozsah problému vzrostl o několik řádů. Prvním masivním přesunem bioty byla koncem 15. století kolumbovská výměna, kdy se střetly dva velké ekosystémy - evropský a americký - jež se od rozpadu superkontinentu Pangea před mnoha miliony let vyvíjely odděleně. Důsledky pro oba byly dalekosáhlé a zásadní.

Větší prospěch z kolumbovské výměny připadl Evropanům, což ovšem o důsledcích moderní globalizace říci nelze. Ponechme na moment stranou kriticky důležitou otázku masové migrace - Západ byl nucen vynaložit miliardy na studium a boj s viry SARS, HIV, západonilskou horečkou, ebolou nebo zikou, nemluvě pak o asijském polníkově jasanovém nebo japonské křídlatce. Rozšiřování těchto škůdců a patogenů je ale pouze špičkou ledovce nezamýšlených důsledků globalizace. Zdroje vynaložené na boj s tímto hmyzem, nemocemi a plevelem se stejně jako náklady na migranty sčítají s cenou mezinárodní integrace.

Životní prostředí a hospodářství: materialismus, konzumerismus a ekonomický nacionalismus

Disidentská pravice **staví lidi** před zisky. Národní hospodářství by mělo sloužit potřebám lidí, nikoliv naopak. Podporujeme soukromé podnikání a volný trh, není-li ekonomická činnost škodlivá pro společnost nebo životní prostředí.

Stávající hospodářství má ke zdravé rovnováze daleko, když finanční a spotřební sektor zatlačily primární sektor i investice do infrastruktury daleko do pozadí. Snad je to přespříliš ambiciózní cíl, ale proměna hodnot, kdy si naši lidé budou cenit přírody a venkovních aktivit

nebo intelektuální činnosti více než hromadění majetku a pasivního trávení volného času, je nanejvýš žádoucí.

Neuznáváme nárok levice, která si osobuje pokrok. Dnešní levice není liberální ani progresivní. Její dílo, jako třeba **Detroit 21. století** nebo **homosexuální pochody hrdosti**, jsou atavismy. Pokrok nelze měřit ani rostoucími ukazateli dostupnosti spotřebního zboží, pohodlí nebo neotřelých zážitků. **Konzumerismus** v člověku vyvolává pocit neukojitelného hladu: ať má, kolik chce, vždy by mohl mít ještě víc.

Pokrok by se měl poměřovat zušlechťováním lidského ducha i těla, stejně jako prostředí, jež my lidé obýváme. V budoucnu může pokrok znamenat vlastnit toho méně. Průkopník psychologického myšlení **Raymond Cattell**, pevně přesvědčený o možnosti lidského pokroku, napsal: „Čím inteligentnějšími a duchovněji se lidé stávají, tím méně nákladných rozptýlení i rozmařilých materiálních požitků pro plný a uspokojivý život potřebují“. 7] Má-li být ovšem nějaký skutečný pokrok vůbec myslitelný, je zásadní zachovat a dále rozvíjet tvůrčí prvky rasy, jež vytvořila západní civilizaci.

Jednou z mnoha oblastí, kde ekonomika zásadně ovlivňuje prostředí i lidské zdraví, je zemědělství a potravinářství. Disidentská pravice podporuje rozvoj hojných rodinných farem střední velikosti. Americké zemědělství produkuje záplavu poměrně levného jídla a vlákniny, jehož sociální a ekologické dopady nejsou na první pohled tolik zřetelné. Globální ekonomické tlaky nutí zemědělce buď podnikat ve velkém, nebo hospodaření zabalit. Díky tomu se z farmaření stala průmyslová operace, která vyžaduje značné množství mechanizace i paliva, nemluvě pak o chemických hnojivech a pesticidech, jež mohou snadno vyčerpát půdu nebo znečistit spodní vody.

Před 30 lety nabízel potravinářský průmysl práci se středostavovským příjmem tisícům amerických dělníků v mnoha městech rozestých po americkém Jihu a Středozápadě. Dnes se odvětví spoléhá na hélotskou pracovní sílu ze zemí jako Guatemala nebo Somálsko.

Zatímco americké zemědělství a potravinářství **globalismus** pokřivil, průmyslové výrobě uštedřil úder na solar. Zaslepená honba za ziskem a krátkodobým navýšením efektivity pomohla vytvořit systém, který spotřebovává neudržitelné objemy neobnovitelných zdrojů a při tom všem ještě rozvrací společenství amerického vnitrozemí (**Heartland**). Přestože nejsme zastánci státního socialismu nebo centrálního plánování, plně si uvědomujeme sílu mezinárodního kapitálu zlikvidovat etnické komunity i životní prostředí ve jménu falešného pokroku. Náš stávající ekonomický model vyžaduje neustálý růst populace i spotřeby, což je neúnosné. Naše biosféra fenomén nekonečného růstu nezná.

Divočina a společné prostory: Konzervace, ochrana, nový urbanismus 8]

Věříme v nutnost ochrany stávajících státem vlastněných pozemků a jejich rozšiřování. Od **Adirondackého pohoří** po Yellowstone se dlouhodobě ukazuje pozitivní přínos ochrany rozlehlých území. Vznik skoro všech národních parků a rezervací však doprovázely tvrdé boje se soukromými zájmy. Dodejme ovšem, že tam kde se to jeví jako vhodné, podporujeme

využití veřejných pozemků vícero způsoby. Lov, rybaření, pastva, dřevorubectví i rekreační užití mohou území dodat na hodnotě. Těch nemnoho hájemství skutečné divočiny by však mělo zůstat nedotknutelných. Odmítáme kritiku levice, podle níž je třeba od základů přehodnotit charakter národních parků a rezervací, protože je oceňují především středostavovští běloši.

Náš ekologismus se zaobírá prostředími uměle vytvořenými i těmi přirozenými. A byť neběloši projevují relativně slabší zájem o divočinu, přístup a kontrola nad veřejnými prostory je pro ně naprosto zásadní. Před 2. světovou válkou byl pohyb nebělochů po veřejných amerických prostorech omezen řadou kodifikovaných pravidel i zvyklostí. Veřejné bylo chápáno jako bělošské.

Po válce, zhusta dílem rozhodnutí federálních soudů, se bariéry oddělující rasy začaly otřásat v základech a dopady na život v Americe byly nesmírné. Úprk bělochů, privatizace populární kultury nebo politika v duchu hesla „právo a pořádek“, to byl jen některé z projevů neochotného smiřování se bílé Ameriky se ztrátou kontroly nad veřejným prostorem v poválečné, multirasové společnosti.

Všechny druhy i poddruhy ke svému přežití a rozkvětu vyžadují specifické prostředí. Pro bělošské rodiny to znamená bezpečné a přiměřeně sourodé místo pro výchovu dětí a prostředí, jež rodinný život podporuje. Po zániku rasové separace *de iure* poskytl tzv. **bělošský útěk** (*White flight*) generaci separace faktické, jehož plodem byl bělošský poválečný **baby-boom**. Tato strategie ale pochopitelně nemohla bělochům bezpečné životní prostory zajistit dlouhodobě. Současná demografická proměna svým tempem předešla bělošský úprk, takže na kdysi bílá americká předměstí ve velkém proudí neběloši.

Masové stěhování na předměstí ostatně je ale v mnoha ohledech problematické samo o sobě. Předměstí v tom nejlepším případě vytvářejí prostředí podobné menším městům při současném zachování přístupu ke kulturním i ekonomickým možnostem **velkoměsta**. Dost často však v těchto čtvrtích bujel duch plytkého materialismu, takže se kvůli své odcizující neautentičnosti stala velmi pravděpodobně podhoubím rebelie mládeže 60. a 70. let. Bez dostatečného času k vytvoření organických společenství a zákonné opory vyloučit nečlenské skupiny se mnoha předměstí proměnila v multirasové předměstské periferie, pro naši rasu spíše zátěž než přínos.

Bok po boku bělošského úprku probíhá i obecnější stahování se bělochů z veřejných prostorů, nad nimiž pozbyli kontrolu. Od hromadné dopravy k osobním automobilům, od nákupů na hlavní ulici k online objednávkám a od místních zábav k televizi v obýváku: běloši se ještě více než jiné skupiny stáhli do ulity svého soukromí.

Bělošský úprk a privatizace kultury se odrážejí i v politickém vývoji. Rozmach neokonzervatismu v 70. a 80. letech lze chápat také jako výsledek a reakci na sérii nezdarů bělošských pracujících a středních vrstev, které přišly po vrcholu hnutí boje za občanská práva. Bez možnosti vyjádřit otevřeně své etnické zájmy nebo hájit své společné prostory běloši ustoupili k reakčnímu konzervatismu, který význam veřejného zlehčoval a soustředil se

místo toho na ochranu osobního vlastnictví a bezpečnosti. Volby v roce 2016 a růst pravicového disentu ale zdá se ukazují, že řídká kaše systémového konzervatismu se bělochům začíná dosti zajídat.

Disidentská pravice se zasazuje o vytvoření odolných, etnicky soudržných čtvrtí, po nichž se lze bezpečně pohybovat i pěšky. Chceme, aby veřejná prostranství byla dostupná. Městské plánování by mělo respektovat lidská měřítka. Architektura budov i krajiny znovu musejí respektovat a nechat se vést tradiční západní estetikou. Silně podporujeme občanskou angažovanost a sdílíme mnohé z cílů nového urbanismu. Jakkoliv toto hnutí zdůrazňuje kulturní rozmanitost, ve skutečném světě se jeho cíle daří jen málokdy uskutečňovat mimo hranice poměrně homogenních společenství.

Závěr

Disidentská pravice je přesvědčena o ideologické prohnitosti amerického politického systému. Ve věku stále očividnějšího významu rasy levice i systémová pravice ze všech sil popírají, překrucují nebo okatě ignorují etno-kulturní základy společnosti.

Lidé tak jako všichni ostatní živočichové vykazují fyzické projevy psychického vypětí a nepohody. Řada divokých druhů se například v zajetí nemnoží vůbec nebo nanejvýše obtížně. Podobně ani lidské společnosti nejsou imunní před kolektivními problémy morálky a sebedůvěry. V kontextu současného Západu mezi ně patří mj. narcismus, odcizení, genderová dysforie nebo rasová vina. Americké **Centrum pro kontrolu a prevenci nemocí** (Centers for Disease Control and Prevention) nedávno oznámilo snížení očekávané délky života bílých Američanů, zaviněné z velké části sebedestruktivním chováním. Naši lidé se v této společnosti stále častěji cítí jako cizinci. Odcizují se dokonce i svému vlastnímu tělu, jak ukazují stále rozšířenější zneužívání návykových látek, obezita a zmatení pohlavních i rasových identit.

Pro pravicový disent je zdraví a integrita našich lidí jednoznačně nejdůležitější součástí obecného blaha našeho společenství. Do něj patří ti, kdo se podílí na blahobytu společnosti, vyloučení jsou naopak parazité a příživníci.

Neochota přijmout biologické základy lidské existence nás dovedla k rozkolu lidstva s přírodou. Usilujeme proto o nový naturalismus. Někteří kritici tento náhled na společnost vykreslují jako nemorální nebo amorální, jako horování pro zákon džungle, brutální „volný ring“, kde přežijí jen ti nejsilnější. Ale přestože příroda umí být krutá, lidé jsou společenší tvorové. Lidská společnost čerpá ohromné výhody ze spolupráce svých příslušníků, jejímiž nutnými předpoklady jsou občanské ctnosti i osobní morálka.

Lidé spolu pochopitelně soupeří a cítí svou individualitu, která je nedílnou a prospěšnou součástí západní kultury. Obrácenou stranou této mince ovšem jsou hamižnost a sobectví, jež lze a je třeba zmírňovat vědomím příbuznosti, vzájemností a reciprocitou. Lidé pomáhají ostatním, kteří v minulosti přispěli společenství nebo tak pravděpodobně učiní v budoucnosti. Vztahy mezi rasami i národy by se také měly řídit osvíceným sebezájmem, v němž by zbylo

místo i pro prvky vzájemnosti a reciprocity.

Většina bělochů si nepřipouští nebo není vědoma existence nepřátelských sil, jež usilují o zničení našich lidí i jejich kultury, slepá k výzvám profesorů na prestižních univerzitách ke genocidě bělochů. Mnozí z našich lidí jen s obtížemi přijímají možnost vyhynutí bělochů – nebo proč by to vůbec mělo být důležité. Přistupovat k této debatě v ekologickém kontextu tak může leccos projasnit. Bělošských společenství bychom si měli cenit coby součásti přirozeného řádu – právě tak hodné ochrany jako hejno kosatek nebo stádo sobů karibu.

Poznámky:

7] Raymond B. Cattell, *A New Morality from Science: Beyondism* (New York: Pergamon Press, 1972) s. 367.

8] Tato část vychází zčásti z: Nelson Rosita, "Racial Ecology, Part III: Postwar and Contemporary Issues," *The Occidental Quarterly* 16 č. 4 (zima 2016-2017) s. 3-22.

Druhá, závěrečná část eseje Nelsona Rosita **Racial Ecologism: An Environmental Position Paper for the Dissident Right** vyšla na stránkách *The Occidental Observer* 2. prosince 2019.